

Lausunto Tornionjoen kalastussäännön muutosehdotuksiin vuodelle 2024

(Lausuntopyyntö 31.1.2024, VN/3510/2024, VN/3510/2024-MMM-1)

1. Lohen kalastus

Tutkijoiden mukaan huono lohivuoden syyt eivät ole jokialueella, eivätkä rajoitukset lippokalastukseen edelleenkään perustu kalakannan kestävyys, vaan joihinkin muihin syihin. Siten Ruotsin ehdotus lippokalastuksen aloittamisesta samaan aikaan vapakalastuksen kanssa on perusteltu myös tasapuolisuuden nimissä.

Viranomaisten pitäisi harkita vakavasti Spinfluga kalastuksen kieltämistä kokonaan Tornionjoen kalastusalueen kalastussäännön pöytäkirjassa esitetyillä Kukkolankosken ja Matkakosken alueella. (poisluettuna Ruotsin Matkakosken alue). Perusteena lohien vioittuminen irtipääsytilanteissa, joita on suurin osa tärkeistä, sekä joen roskaaminen valtavan määrän koukkuja, siiman ja painoja jäädessä kiinni pohjaan tai kivien väliin virtapaikoissa. Kalastusmuoto aiheuttaa heikentyneelle lohikannalle ylimääräistä vahinkoa.

2. Vaellussiian kalastus

Olemme ilmaisseet vakavan huolen vaellussiikakannan tilasta useampana vuonna, koska kestävä vaellussiikakanta on lippokalastusperinteen elinehto.

Näkemyksemme mukaan suurin uhka Tornionjoen kestäväälle vaellussiikakannalle ovat hallitsemattomasti kasvava hyljekanta ja syönnösalueella tapahtuva ylikalastus. Näkemyksemme on perusteltu tarkemmin liitteessä.

Viimeisten vuosien aikana kestävä siikakannan suojelutoimenpiteet (hyljekannan rajoittaminen, silmäkoko, siikasaaliin määrittely jne.) ovat valitettavasti epäonnistuneet ja osin olleet jopa vääräsuuntaisia eivätkä ole myöskään perustuneet varovaisuusperiaatteeseen. Suojelutoimenpiteet eivät ole siten vaikuttaneet vaellussiian kokoa tai määrää lisäävästi vaan päinvastoin. Vuodelle 2024 syönnösalueelle asetettu silmäkokorajoitus 45 mm (ilman poikkeuksia?) on askel oikeaan suuntaan, mutta ei läheskään riittävä korjaamaan tehtyjä virheitä.

Siianlippouksen osalta jokirajoitukset eivät ole vaikuttaneet vaellussiikakannan toipumiseen eivätkä siten olleet perusteltuja kalakannan hoidon kannalta. Tutkimuksilla ja niiden johtopäätöksillä ei ole pystytty osoittamaan yksiselitteisiä perusteluja rajoituksille erityisesti viikkorajoituksille. (perustelut liitteessä)

Olemme yllä mainituista seikoista huolimatta edelleen valmiita yhden vrk viikkorajoitukseen edellyttäen, että koko syönnösalueella ja kutuvaellus-matkalla merellä tehdään nykyisiä toimenpiteitä merkittävästi vaikuttavampia toimenpiteitä. Mikäli vaikuttavammat toimenpiteet eivät konkretisoidu kalastuskausille 2024 ja 2025, pidämme lippokalastukselle asetettujen viikkorajoitusten poistamista kaudella 2025 perusteltuna. Turhilla jokirajoituksilla ei voida millään kompensoida syönnösalueella tehtyjä epäonnistuneiden suojelutoimenpiteitä.

Viikkorauhoitus tulee tehdä kuitenkin siten, että se alkaa sunnuntaina klo 18 ja päättyy maanantaina klo 18 (suomen aikaa), jolloin se sopii normaaliin siian vuorolippouksen rytmiin ja saaliin jakotoimituksen ajankohdan kannalta. Kukkolankosken kyläyhteisön osakkaat pitävät ehdotettua muutosta itselleen merkittävänä, jotta saalis ehditään paremmin säilöä loppukesän iltojen hämärtyessä. Myös matkailun kannalta palaaminen aikaisempaan rytmiin on perusteltua. Kellonajan muutos ei mielestämme ole vaikutusta vapakalastukseen, eikä rajoitusten alkamista vasta klo 19 ole missään perusteltu. Mikäli viikkorauhoituksen ajankohtaa ei tahdota muuttaa lohen kohdalla, pidämme tärkeänä, että muutos toteutetaan ainakin siian osalta ja siten osoitetaan arvostusta myös perinnekalastusperinteelle, joka on matkalla Unesco aineettoman kulttuuriperinnön luetteloon.

3. Muut kysymykset

Muihin esitettyihin kysymyksiin ei kommentoitavaa.

Kunnioittavasti

Tornionjoen lippokalastusosakaskunnat: Kukkolankosken osakaskunta,
Korpikylän osakaskunta, Kukkola fiskesamfällighet, Matkakoski fiskeförening

22.2.2024 psta Kukkolankosken koski-isäntä Markku Alanärä

Liite: Kommentit Tornionjoen vaellussiikakannan biologisen selvityksen tekijöille

Liite lausuntoon: Tornionjoen kalastussäännön muutokset

To: Tornionjoen vaellussiikakannan biologisen selvityksen tekijöille

15.2.2024

Stefan.Palm@slu.se

atso.romakkaniemi@luke.fi

Andreas.Broman@lansstyrelsen.se

Dan.Blomkvist@lansstyrelsen.se

Lari.Veneranta@luke.fi

registrator@slu.se

kirjaamo@luke.fi

Asia: Tornionjoen lippokalastajien huoli vaellussiikakannan tilasta

Viite:

- Lippokalastajien kysymykset Biologisen raportin tekijöille Tornionjoen vaellussiikakannasta 14.1.2023, (Kukkolankosken osakaskunta, Kukkola fiskesamfällighet, Korpikylän osakaskunta, Matkakoski fiskeföreningen)
- Tutkijoiden vastaukset Andreas Broman 19.12.2023, Dan Blomkvist 19.12.2023, Lari Veneranta 18.1.2024
- Tornionjoen lohi-, meritaimen- ja vaellussiikakannat – yhteinen ruotsalais-suomalainen biologinen selvitys sopivien kalastussääntöjen arvioimiseksi vuodelle 2023

Kiitämme tutkijoita asiantuntevista vastauksista kysymyksiimme, jotka juontuvat vesiparlamentissa esitetyistä puheenvuoroista. Olemme tutustuneet vastauksiin, eivätkä ne valitettavasti vähennä huoltamme kestävän vaellussiikakannan ja sitä kautta myös lippokalastusperinteen tulevaisuudesta.

Me koskiosakaskunnat olemme kirjanneet huomiomme ja näkemyksemme vaellussiikakannan tilasta ja sääntelytoimenpiteistä niin kuin olemme asiat ymmärtäneet. Tutkijat voivat luonnollisesti selvittää/ kommentoida näkemyksiämme. Toivomme myös viranomaisten ottavan ne huomioon kalastuksen sääntelytoimista päättäessään.

Lippokalastusperinne on valittu tammikuussa 2024 Suomen ja Ruotsin monikansalliseksi ehdokkaaksi Unescon aineettoman kulttuuriperinnön luetteloon. Hakemuksen yhteydessä laaditaan myös Lippokalastusperinteen suojelusuunnitelma siitä, miten sen tulevaisuus voidaan varmistaa kestävästi myös tulevaisuudessa. Koska kestävät vaellussiika, lohi ja nahkiais- ja madekannat ovat lippokalastusperinteen elinehto, kutsumme tutkijat jatkamaan vuoropuhelua ja laatimaan kanssamme suojelusuunnitelmaa erityisesti kestävän vaellussiikakannan turvaamiseksi osaksi Unesco hakemustamme kevään ja kesän aikana.

1. Kannamme merikalastajien kanssa edelleen kasvavaa huolta siitä, että kasvava hylje- ja lintukanta aiheuttavat merkittävää vahinkoa kestäville kalakannoille kuten vaellussiikakannalle, vaikka tutkijat eivät ekokatastrofia odotakaan.

- Hyljekantaa kasvaa Itämeren alueella 3–5 % vuodessa. Vuonna 2023 Itämerellä nähtiin lentolaskennoissa lähemmäs 46 000 harmaahyljettä eli hallia. Kevään 2023 arvio Perämereltä oli 14 100 norppaa, edellisenä vuonna arvio sen sijaan oli 10 500 norppaa. Laskentakannan on arvioitu olevan 60–80 % todellisesta kannasta (HELCOM 2023). Tämä vahvistaa rannikkokalastajien arvioita siitä, että esimerkiksi Perämeren todellinen hyljekanta olisi jopa 25.000–30.000 yksilöä. SLU:n tutkijoiden mielestä hylkeitä on nyt paljon vähemmän kuin sata vuotta sitten.
- Tutkijoiden vastausten mukaan hylje- ja lintukantojen, esimerkiksi merimetsokannan kasvu ei johda vaellussiikakannan tai kantojen ekokatastrofiin, mutta vähentää kalastuksen saaliita sekä pyynnille aiheutuvien ongelmien että myös siikojen määrän vähentymisen kautta. Myös merimetsosta on tulut merkittävä haaste Suomessa rannikon kalastuselinkeinon elinvoimaisuudelle, koska ne vaurioittavat ja syövät saaliskaloja, ja karkottavat kaloja apajapaikoilta. SLU:n tutkijoiden mielestä on huolestuttavaa, että silakkakannat ovat ehtyneet, mutta miten tämä vaikuttaa vaellussiikaan, on hyvin vaikea sanoa. On todennäköisesti todennäköisempää, että hylkeet kärsivät nälästä, minkä seurauksena kuuttien eloonjääminen heikkenee.
- Tutkijat eivät ota vastauksissaan suoraan kantaa hylje- ja lintukannan aiheuttamaan haitan suuruuteen, mutta toteavat, että hylkeiden siikaan kohdistamaa predaatiota on arvioitu tutkimuksissa, ja mikäli arviot hylkeiden siikaan kohdistamasta predaatiosta ovat suurusluokaltaan oikeassa, ei kaupallisen kalastuksen saaliin arvoa voida solmuvälisäätelyllä lisätä. Kutukannan kokoon kalastuksen säätely vaikuttaa edelleen myönteisesti, ja siikakantojen tilan arvioinnissa samoin kuin kalastuksen säätelyssä tulisi kiinnittää huomiota kutupopulaatioiden tilaan, ei niinkään kaupallisen kalastuksen saaliin kehitykseen.
- Olemme samaa mieltä rannikkokalastajien kanssa siitä, että hyljeongelma on Suomen rannikkokalastuksen jatkuvuuden suurin uhka. Hylkeet aiheuttavat kalastukselle merkittäviä saalistappioita ja vaurioittavat pyydyksiä. Rannikkokalastajien näkemystä tukee myös ICES raportti, jossa hylkeiden siikasaalis rannikolla oli jopa suurempi kuin kalastajien saalis.
- Hylkeisiin ja lintuihin kohdistuneen ravintotutkimuksen mukaan hylkeiden ravinnosta 5–6 % on siikaa ja hylkeet syövät 6–7 kg kalaa vuorokaudessa. Varovaisesti arvioiden Perämeren hyljekannan 5 % kasvu tarkoittaa lähes tuhannen uuden hylkeen tulemistä ”ruokamarkkinoille”. Tämä tarkoittaa laskennallisesti, että hylkeet ja linnut saattavat verottaa vuodessa siian kutupopulaatiota n 70.000–100.000 kg, joka on lähes 10 -ertainen Kukkolankosken vuoden siikasaaliiseen verrattuna. Tästä näkökulmasta ongelma on mielestämme erittäin merkittävä. Mielestämme myöskään ei voida poisulkea sitä, että silakkakannan viimeaikainen romahdus voisi johtua samasta syystä eli hylkeistä ja linnuista.
- Tutkijoiden raporttien mukaan hylkeen nykyinen metsästyskiintiö tai metsästetyt määrät eivät ole riittäneet estämään hyljekannan kasvua. Käytännössä metsästys kohdentuu myös pyydyksillä haittaa aiheuttaviin hylkeisiin, mutta kalakantojen tilaa ei ole käytetty perusteena hyljekantojen säätelyssä. Ongelmien lievittäminen edellyttää paitsi laajaa tietopohjaa myös osapuolten – erityisesti kalatalouden ja hylkeiden suojelun – välistä yhteisymmärrystä.

- On mielestämme huolestuttavaa, että hylkeiden ja lintujen kalakannoille aiheuttaman ongelman suuruutta ei viranomaisten taholta tunnisteta eikä tietääksemme mitään toimenpiteitä asian suhteen ole edes suunnitteilla. Mielestämme tilanne edellyttäisi pikaisia hylje ja lintukannan sääntelytoimenpiteitä yli valtakunnallisten ja hallinnollisten rajojen. Olemme samaa mieltä tukijoiden kanssa siitä, että oleellisinta on löytää eri osapuolten hyväksyttävissä olevat tavoitteet ja keinot ja myös poliittista tahtoa konfliktin hillitsemiseksi. Olemme myös sitä mieltä, että tutkimusta aiheesta tarvitaan lisää.
- Vaikka ekokatastrofia ei olisi vielä tulossakaan kannamme edelleen huolta siitä, että hylje ja lintukantaa voidaan pitää erittäin merkittävänä ja kasvavana uhkana Tornionjoen vaellussiian kutukannalle.

2. Näkemyksemme mukaan näyttää siltä, että vaellussiian kannanhoidolliset sääntelytoimenpiteet koko vaellussiian syönnösalueella (merialue) ovat pääosin epäonnistuneet. Tämä siitä huolimatta siitä että olemme tuoneet esille huolestumme esim. ylikalastuksesta ja meripyyntiin liian pienestä solmuvälistä esille useiden vuosien ajan mm. Tornionjoen kalastussääntöön liittyvissä lausunnoissamme

- Suomen merialueen kaupallinen siikasaalis vuonna 2021 oli tilastojen mukaan 329 tonnia eli pienin vuonna 1980 alkaneessa seurannassa. Kaupallisen kalastuksen siikasaaliista suurin osa kalastetaan Selkä- ja Perämereltä. 1990 luvun alussa Suomen merialueen kaupallinen siikasaalis oli vielä 1000 tonnia. Kantaosuusselvityksen mukaan Tornionjoen vaellussiian syönnösalue ulottuu Ahvenanmaan edustalle saakka.
- Tilastojen mukaan Suomen puolen kaupallinen siikasaalis on pienentynyt noin 60 % 1990 luvun alusta vuoteen 2023 eli viimeisen kolmenkymmenen vuoden aikana ja samaan aikaan Kukkolankosken luotettavien tilastojen mukaan siian nousu on myöhästynyt noin kolme viikkoa, keskikoko on pienentynyt ja saalis hiljalleen pienentynyt.
- Tutkijoiden raporttien mukaan vaellussiikakannan negatiivinen kehitys on jatkunut pitkään. Siikakantojen tilan kannalta sekä meressä että joessa tapahtuva liian voimakas kalastus on ongelma. Toisaalta Norrbottenin Pohjanlahden rannikon siikakannat ovat tutkijoiden kasvaneet melko selvästi viimeisten 15–20 vuoden aikana.
- Vaellussiikakannan tilanteeseen on tutkijoiden vastausten perusteella monia syitä. Heidän mukaansa on hyvin todennäköistä, että suurimpana syynä nousuajankohdan myöhästymiseen on aikaisin nousseen kannan osan katoaminen kalastuksen, voimistuneen hyljekannan ja vähentyneiden istutusten vaikutuksesta. Tällä hetkellä osa tutkijoista ei näe muuta mahdollista selitystä muuton viivästykselle kuin sen, että jokikalastus on ollut niin vilkasta, että varhain vaeltavia yksilöitä, jotka viipyvät joessa pidempään kuin myöhään vaeltavia yksilöitä, on kalastettu enemmän kuin myöhään vaeltavia yksilöitä.
- Vastausten mukaan kalastuksen sääntelyssä on toimittu tutkijoiden suosituksiin nähden päinvastoin ja tyypillinen vaellussiian pyynnissä käytetty solmuväli laski 1980-luvun alun 45–48 mm koosta 2000-luvun alkupuolella jopa 38 milliin. Lippokalastajat ovat lausunnoissaan vuosia olleet samaa mieltä tutkijoiden kanssa ja esittäneet solmuvälin nostamista 50–60 mm:iin kestäväen vaellussiikakannan turvaamiseksi. Onkin valittaen todettava, että viranomaiset eivät vaellussiikakannan suoje-lussa, ole halunneet kuunnella tutkijoiden ja jokikalastajien näkemyksiä.

- Lippokalastajien mielestä olisi loogista tilastojen perusteella olettaa, että merisaaliin vähentyessä merkittävästi (- 60 %) jokisaalis vastaavasti kasvaisi, kuten Kukkolankosken saalistilastojen mukaan tapahtui sodan jälkeen 1940 - luvulla. Näin ei ole kuitenkaan tapahtunut, joten on perusteltua olettaa, että merellä tapahtunut vaellussiian ylikalastus, istutusten väheneminen, hylkeiden ja lintujen aiheuttamat vahingot merialueilla ovat aiheuttaneet suurimmilta osin aiheuttaneet vaellussiikannan heikentymisen. Lisäksi samaan aikaan tehdyt viranomaisten kannanhoidolliset toimenpiteet merialueella ovat nähtävästi olleet riittämättömiä ja vääräsuuntaisia.
- Aiemmin on todettu, että merialueella tänä vuonna 2024 voimaan tulevan solmuvälisäättelyn pitäisi vaikuttaa suotuisasti siian kokoluokkaan myös Tornionjoessa. Solmuvälisuositusta ollaan muuttamassa tämän vuoden alusta siten, että Pohjanlahdella pienin sallittu verkon solmuväli on 45 mm (Ilman poikkeuksia?). Toimenpide on mielestämme oikean suuntainen, mutta edelleen riittämätön korjausliike, erityisesti kun vuosia on menty väärään suuntaan. Mielestämme on loogista olettaa, että mitä enemmän kutukypsää ja pitkällä vaelluksella kasvanutta siikaa pääsee jokeen kutemaan, sitä paremmin vaellussiika kanta voi, varsinkin kun kalastuspaine joella on vuosien saatossa pienentynyt.

3. Lippokalastajat suhtautuvat epäilevästi jokikalastukselle asetettuihin rajoituksiin sekä niiden perusteluihin että oikeudenmukaisuuteen

- Kukkolankosken Suomen puolen siikasaaliit ovat 1940-luvulta pidetyn saalistilaston mukaan pikkuhiljaa pienentyneet. Tilaston mukaan on ollut muutama parempi jakso, toinen sotien aikaan 1940-luvulla, kun meripyynti oli vähäistä sekä 1980 luvun alussa, kun istutukset olivat runsaita. Kuten aikaisemmin todettu siian nousu on myöhentynyt ja keskikoko pienentynyt viimeisten kolmenkymmenen vuoden aikana. Vuosien saatossa lippokalastukselle on asetettu jokirajoituksia, niin kalastusajana lyhennetty ajallisesti lähes 70 %. Lisäksi kalastuspaine on pienentynyt koskessa noin kolmasosalla, kun Hevospadon rakentamisesta luovuttiin 1990 luvun alussa. Joen perinnekalastukselle asetetut rajoitukset ja pienentynyt kalastuspaine eivät ole tilastojen valossa muuttaneet siikasaaliin kehitystä mitenkään. Vaikka joki olisi kokonaan rahoitettu viimeiset 30 vuotta niin tilastojen mukaan se ei olisi riittänyt mitenkään kompensoimaan tai kääntämään vaellussiikakannan negatiivista kehitystä
- Tornionjoen perinnekalastajat ovat käynnistäneet ja rahoittaneet tutkimusta Kesäsiika-hankkeessa, joilla on pyritty selvittämään syitä siian nousun myöhentymiseen ja keskikoon pienentymiseen. Tutkimuksia on tehty mm T-ankkurimerkki ja telemetriatutkimuksilla. Tutkijoiden vastausten perusteella lisääntyneet jokirajoitukset olisivat perusteltuja, koska vaellussiikaan kohdistuva kalastuspaine olisi erittäin suuri. Lisäksi heidän näkemyksensä mukaan tehokkain tapa myönteiselle vaellussiikakannan kehitykselle tulisi olla kalastuksen säännöstely joella, jossa siika kerääntyy pienille alueille ja on intensiivisen ja kohdennetun kalastuksen kohteena melko pitkään. Tutkijat perustelevat näkemystään mm T- ankkurimerkkien pienellä palautusprosentilla, joka indikoi joko merialueen pientä pyyntipainetta tai jokialueella niihin kohdistuvaa voimakasta pyyntipainetta. Tutkijoiden mukaan telemetria tutkimusten osoittavat vaellussiian uivan edestakaisin koskialueella, ja joutuvan siten suuremman kalastuspaineen alaiseksi.
- Lippokalastajien näkemyksen perusteella koko ajan kiristyneillä jokirajoituksilla ei ole saatu käännettä aikaan ja jokirajoituksilla on isossa kuvassa rajallinen merkitys kestäväen vaellussiikakannan vahvistumiseen. Jokirajoitusten negatiivisia vaikutuksia kestäväen siikakantaan ei ole aukottomasti pystytty osoittamaan. Lippokalastajien näkemystä voidaan perustella pitkäaikaisten saalistilastojen

perusteella. Kalastajat suhtautuvat epäilevästi T- ankkurimerkki- ja telemetria tutkimusten perusteella tehtyihin johtopäätöksiin muutamasta syystä:

- Miten T- tutkimuksessa on voitu poissulkea se, että pieni palautusprosentti voisi olla kasvavan hyljekannan ja sitä kautta vähentyneen meripyyntin seurausta? Näkemyksemme mukaan T-ankkurien merkintä paikasta merkitty siika suuntaa välittömästi pohjan muotojen takia suoraan vastarannalle ja siitä ylöspäin kalastettavaksi, joka todennäköisesti nostaa palautusprosenttia suuremmaksi. Tämä on havaittavissa merkkien palautuspaikoista ja määristä jokialueella.
- Miten telemetrian tutkimuksessa on voitu poissulkea se, että tulos kuvaisi vain kahdeksan painavalla radiolähettimellä varustetun siian käyttäytymistä eikä niinkään koko populaation käyttäytymistä? Siika on jo muutenkin kovilla koskea noustessaan ilman lisäpainoa tai uintia haittaavia elementtejä.
- Millä perusteella merkitty siika selviäisi paremmin kuin voimakkaampi lohi? Lainaus Tornionjoen biologisesta selvityksestä: *”Jokisuulla merkityn ja takaisin veteen vapautetun kalan käyttäytyminen poikkesi huomattavasti kutuvaelluksella olevan lohen odotetusta käyttäytymisestä: merkittävä enemmistö (61 % 2018, 83 % 2019) keskeytti vaelluksensa joen alajuoksulle ja palasi takaisin merelle jo kesän aikana (paljon ennen kutukautta). Jokisuulla merkitty, kutuaikaan saakka joella pysynyt lohi jäi joen alajuoksulle korkeintaan 100 kilometrin päähän jokisuusta. Joessa merkittyjen yksilöiden vaelluskäyttäytyminen osoitti enemmän vaihtelua; kaikki alkukesästä 2018 ja 2019 pyydytyt ja merkityt yksilöt uivat alavirtaan merkitsemisen jälkeen, eikä yksikään niistä ollut joessa hengissä enää kutuaikana.”*
- Telemetria-tutkimuksen perusteella on kuitenkin tehty oletus, että vaellussiika liikkuu joessa edestakaisin ja joutuisi siten kovan kalastuspaineen alle. Vastauksista jäi epäselväksi, onko tämä mahdollinen edestakaisin uinti uusi ilmiö, joka vaikuttaa merkittävästi kalastuspaineeseen verrattuna aikaisempiin vuosisatoihin ja miten tutkimuksessa on otettu huomioon se, että lippokalastuksen osalta kalastuspaine on merkittävästi pienentynyt 1990 luvulta lähtien, kun Hevospatto jätettiin rakentamatta
- Lippokalastajat eivät ole havainneet, että siika uisi koskessa edestakaisin sen enempää nykyisin kuin se on luontaisesti käyttäytynyt muutamien edeltävien satojen vuosien ajan. Näin ollen on vaikea nähdä, että lippokalastuksen kalastuspaine olisi kasvanut viimevuosien aikana. Päinvastoin se on näkemyksemme mukaan pienentynyt eikä ole vaikuttanut heikentävästi vaellussiikakantaan johtopäätöksissä esitetyllä tavalla.
- Perimätiedon valossa vaellussiian nousu käyttäytyminen on varsin suoraviivaista. Siian nousu alkaa, kun jokisuun edustalla Hampussa vaellussiika alkaa käydä pyydykseen. Kaksi viikkoa siitä siika ilmestyy Koskenrannalle (Ylivojakkalan ja Kukkolan rajalla), muutama päivä siitä se ilmestyy Kukkolankoskelle, 3–4 päivää Matkakoskelle jne. Perinnetiedon vain syyssiika on jäänyt joskus pyörimään Vaarankosken alapuolelle.
- Ihmetystä lippokalastajien keskuudessa herättää myös se, että tutkimusten epävarmat johtopäätökset kelpaavat perusteluiksi erityisesti varovaisuusperiaatteen perusteella. Käsitksemme mukaan varovaisuusperiaatetta ei ole kuitenkaan noudatettu hyljekannan vahinkojen vähentämisessä tai merikalastuksen solmuvälin säätelyssä merialueilla, sillä muutenhan asiat olisi jo korjattu.

- Vaikka joki olisi kokonaan rahoitettu viimeiset 30 vuotta niin tilastojen se ei olisi riittänyt mitenkään kompensoimaan tai muuttamaan vaellussiikakannan negatiivista kehitystä
 - Pidämme ajatusta lippokalastuksen rauhoittamisesta määrävuosiksi lukuun ottamatta menetelmän esittelyä matkailijoille (koska se on niin tärkeää matkailualalle ja paikalliselle taloudelle) täysin kestävämmänä ja lippokalastuksen perinteenharjoittajien kannalta ja heidän oikeuksiaan loukkaavana.
- Koska kestävä vaellussiikakanta on elintärkeä lippokalastusperinteelle, olemme kuitenkin hyväksyneet siikakannan kannalta rajalliset lippokalastukselle asetetut viikkorajoitukset sillä perusteella, että se madaltaisi kynnystä tehdä merkittäviä rajoituksia ja hyljekannan sääntelyä merialueilla. Koska näitä toimenpiteitä ei ole saatu aikaiseksi, niin pidämme jokirajoituksia huonosti perusteltuina tästäkin näkökulmasta.
 - Yleisellä tasolla on myös mielenkiintoista pohtia, että halutaanko merellä tehtyjä virheitä korjata joen perinnekalastukselle asetetuilla perusteettomilla rajoituksilla samaan tapaan kuin lohikannan osalta tapahtui menneinä vuosikymmeninä. Lohen jokirajoituksilla ei saatu aikaan tuloksia vaan lohikanta elpyi vasta sitten kun meri alueille asetettiin merkittäviä rajoituksia.

4. YHTEENVETO

Kokonaisuutta tarkastellessa huolemme Tornionjoen siikakannan tulevaisuudesta on mielestämme edelleen aiheellinen. Näyttää siltä, että hylkeiden ja lintujen vaikutusta ei tunnisteta, meripyyntiin sääntelytoimia esim. silmäkoon osalta on tehty pitkään vastoin tutkijoiden ja lippokalastajien suosituksia. Huolimatta jokirajoitusten rajallisesta merkityksestä perinnekalastukselle asetettuja rajoituksia on koko ajan kiristetty ja lisäksi varovaisuusperiaatetta näytetään sovellettavan vain jokirajoitusten perusteluissa ei niinkään merialueilla tehtävien toimenpiteiden määrittelyssä.

Mielestämme vaellussiikatutkimusta olisi lisättävä ja erityisesti koko vaellussiian syönnösalueella eli Pohjalahden alueella eli Suomen että Ruotsin merialueella. Pidämme tärkeänä, että siikatutkimusta ei unohdeta lohen vaikean tilanteen tutkimuksen kustannuksella. Olemme aikaisemminkin ehdottaneet monikansallista siikatyöryhmää pohtimaan vaellussiian tilannetta ja tarvittavia toimenpiteitä. Haluamme edelleen jatkaa vuoropuhelua tutkijoiden kanssa, koska vaellussiika kanta on perinteellemme elintärkeä.

Valitettavasti suhtaudumme skeptisesti siihen, että viranomaiset ottaisivat huomioon näkemyksiämme jatkossakaan. Maalaisjärkiset kalastajien näkemykset eivät ehkä kestä tarkkaa tieteellistä tarkastelua, mutta ovat varmasti suuntaa antavia. Vanha sananlaskun ohje sopii tarvittaviin säätelytoimenpiteisiin erittäin hyvin: *Kohtuus kaikessa eli ei liikaa, ei liian vähän, ei edes kohtuudella, vaan juuri sopivasti.*

Yhteistyöterveisin Kukkolankosken osakaskunta, Kukkola fiskesamfällighet, Korpikylän osakaskunta, Matkakoski fiskeföreningen